

Розділ 1

Делла переконала

Делла Ветербі видерлась крутими сходами на ганок сестриноного будинку на Комонвелт-авеню і енергійно тицьнула пальцем у гудзик електричного дзвінка. Вся вона, від облямованого плюмажем капелюшка до черевичків на низьких підборах, випромінювала здоров'я, бадьорість і завзяття. Радість життя бриніла навіть у привітанні, з яким вона звернулась до служниці, коли та їй відчинила.

— Доброго ранку, Мері! Моя сестра вдома?

— Та... так, мем, місіс Керю вдома, — невпевнено відповіла дівчина, — але вона сказала, її ні для кого немає...

— Он як? Але я не ніхто, — усміхнулась міс Ветербі, — тож мене вона прийме. — Не бійся, відповідальність я беру на себе, — додала вона у відповідь на переляканий вираз дівочого обличчя. — Де вона зараз? У вітальні?

— Та... так, мем, але... вона справді казала...

Дарма — міс Ветербі вже піднімалася широкими сходами, і покоївка, розпачливо озирнувшись на гостю, зачинила за нею двері.

Рішуче перетнувши коридор на другому поверсі, Делла Ветербі підійшла до напівпрочинених дверей і постукала.

— Мері, що там іще?! — відповів роздратований голос. — Хіба я не казала, що... Ох! Делло? — голос враз наповнився теплом приемного здивування. — Це ти, серденько? Яким вітром?

— Так, це я, Делла, — радісно всміхнулась молода жінка. — Я поверталася з одноденної відпустки на узбережжі з двома іншими медсестрами. Тож зворотною дорогою до санаторію забігла до тебе. Я ненадовго — тільки заради цього...

З такими словами вона поцілувала власницю мінливого голосу.

Місіс Керю насупилась, трохи відсторонившись від сестри. Вираз радісного піднесення, що був набіг їй на обличчя, поступився звичній масці пригнічення й роздратування.

— Звісна річ! Я могла б одразу здогадатись! — вигукнула вона — Ти ніколи тут не затримуєшся.

— «Тут»?

Делла Ветербі розсміялась, повівши рукою навколо. Тоді її вигляд несподівано змінився. Вона ніжно притулилася до сестри.

— Рут, люба, я просто не змогла би витримати у цьому будинку, ти сама знаєш. Просто не мала б такої змоги, — м'яко додала на закінчення.

Місіс Керю роздратовано стонула плечима.

— З якого б це дива?

Делла Ветербі похитала головою:

— Ти знаєш, люба, знаєш. Я категорично не хочу сприймати похмурості, невизначеності, скигління й гіркоти.

— Мені гірко, бо я страждаю!

— А тобі не слід.

— Чом би й ні? Заради чого я маю мінятись?

Делла Ветербі відповіла нетерплячим жестом.

— Рут, послухай, тобі тридцять три роки. У тебе добре здоров'я, принаймні воно було б таким, якби ти дбала про себе. Тобі не бракує вільного часу і аж ніяк не бракує грошей. Хто завгодно скаже: такого чудового ранку ти могла б узятися до чогось ліпшого, ніж замкнутись у цьому будинку, наче у склепі, наказавши покоївці нікого до тебе не пускати.

— А якщо я нікого не хочу бачити?!

— Зроби так, щоб захотілось.

Місіс Керю тяжко зітхнула і відвернулась від співрозмовниці.

— Ох, Делло, як ти не можеш зрозуміти? Я не така, як ти. Я не можу... не можу забути.

Болісна гримаса викривила обличчя молодої жінки.

— Ти маєш на увазі Джемі, я думаю? Та я не забула його, люба. Хіба ж я могла б... Але хандра не допоможе нам знайти його.

— Наче я не намагалася відшукати його впродовж восьми років! — стримуючи сльози, обурилась місіс Керю. — І не самою тільки хандрою.

— Я знаю, люба, — примирливо мовила сестра, — і ми не припинимо пошуків, аж доки не знайдемо або самі пропадемо. Але занепадати духом немає сенсу.

— Але я нічого більше не хочу робити, — похмуро пробурчала Рут Керю.

На якусь мить запала тиша. Молодша сестра сіла, дивлячись на старшу схвильовано і осудливо.

— Рут, — нарешті вимовила вона з нотками розпачу, — ти мені пробач, але... ти що, назавжди у такому стані залишишся? Визнаю, ти овдовіла. Але твоє шлюбне життя тільки

й тривало один рік; а чоловік був набагато старшим за тебе. Ти на той час була майже дитиною, і той єдиний рік має видаватись тобі давнім сном. Не допусти, щоб той сон отруїв тобі все життя!

— Ні, ох, ні... — скрушно пробурмотіла місіс Керю.

— То що, довго це з тобою діятиметься?

— Що ж... якби знайшовся Джемі...

— Так, я знаю, Рут. Але, люба моя, невже, крім Джемі, ніщо в світі тебе не тішить?

— Не бачу такого, на чому б могла затриматись думкою, — гірко зітхнула місіс Керю.

— Рут! — вигукнула молодша сестра, на мить піддавшись роздратуванню, але тут-таки засміялась. — Ох, Рут, я б тобі призначила дозу Полліанни. Не знаю нікого, хто потребував би цього більше за тебе!

Місіс Керю дещо напружилась.

— Не знаю, що то за «полліанна», але в будь-якому разі я її не бажаю, — різко відказала вона, своєю чергою не втримавши роздратування. — Ти не у своєму санаторії, а я не твоя пацієнтка. Тож не призначай мені процедури і не вичитуй мені.

У Делли Ветербі в очах заграли іскорки, але губи залишились неусміхеними.

— Полліана, моя люба, це не ліки, — стримано пояснила вона, — хоча дехто стверджує, що вона дуже тонізує. Полліанна — це дівчинка.

— Дитина? Звідки мені було знати? — скривилася сестра. — У вас же є «белладонна», то я подумала: «полліанна» — щось у цьому роді. Зрештою, ти завжди мені рекомендуєш якісь нові ліки. А оскільки ти сказала «дозу»... Так, зазвичай, говорять про ліки.